

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa [...] "T." A. K. Spółki Jawnej w K.
przeciwko Gminie Miasto K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu,

ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda Przedsiębiorstwa [...] „T.” A. K. spółka jawna w K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 marca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W ocenie pełnomocnika powoda w sprawie występuje potrzeba wykładni art. 417 § 1 k.c., ponieważ stosowanie tego przepisu budzi poważne wątpliwości i wywołuje rozbieżność w orzecznictwie sądowym w zakresie rozumienia pojęcia niezgodności z prawem działań organu władzy publicznej. Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik powoda wskazał na naruszenie tego samego przepisu, na tle którego przedstawił potrzebę rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjnych. Takie konstruowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego niedopuszczalne. Przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w przepisach art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia wywołuje tak duże wątpliwości i rozbieżność w orzecznictwie, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Abstrahując od nieprawidłowego skonstruowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy również wskazać, że w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 należy wykazać, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Tego wymagania autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Pełnomocnik powoda nie wykazał, że zaskarżone rozstrzygnięcie w zakresie przyjęcia, że między działaniem pozwanego a szkodą

brak jest normalnego związku przyczynowego, ponieważ uprawnienie powoda do rozpoczęcia budowy uzależnione było od wydania decyzji ostatecznej, a taką wydaje Wojewoda a nie pozwany w sprawie Prezydent Miasta, jest wynikiem rażąco błędnej wykładni albo wadliwego stosowania prawa.

Odnosząc się do występowania w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należało stwierdzić, że autor skargi kasacyjnej nie wykazał, że powołany problem rzeczywiście wywołuje rozbieżność w orzecznictwie, ponieważ nie powołał orzeczeń, które potwierdzałyby, że na tle podobnych stanów faktycznych wykładnia art. 417 k.p.c. prowadzi do odmiennych orzeczeń.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.